ꝙ illa particula pro aliquo potest duplicit̄ intelligi
vel accipi. vno modo put aliquo importat rem existē
tem a parte rei. ⁊ sic chimera non potest poni pro aliq̄
et tunc non supponit. sed sic non accipit̄ hic. Alio mo
do pro aliquo accipitur put importat rem existentē.
vel rem ꝯceptam. ⁊ sic chimera accipitur pro aliquo
et sic accipitur hic Et quãdo dicitur. nomina plu
ralis numeri non accipiũtur pro aliquo. ⁊ tamē sup/
ponunt. Prima pars assumpti patꝫ. quia accipiunt̄
pro aliquibꝫ. Dicendũ ꝙ aliquo ex quo ē transcendēs
ꝯprehendit sub se pro aliquibꝫ. ⁊ sic est sensus pro ali
quo vel pro aliquibꝫ. ⁊ hoc est ideo quia non est ali/
quid ita multiforme q̄n in ipso reꝗratur aliqua vnio.
et ideo vbi est acceptio pro aliquibꝫ ibi est acceptio p
aliquo. Uel dicendũ ꝙ licet dcōnes pluralis numeri
notant pluralitatē quantũ ad modum significãdi. ta
men quo ad significationē exprimunt aliquod vnum
quia dcōes singularis numeri ⁊ pluralis numeri idē
significant.

Ar Aliquis est terminus substãtiuus qui nō sup
ponit. ergo suppositio non ē propria passio ter
mini substãtiui. Antecedēs pbatur. q₂ in ista
orōne homo est dictio dissyllaba. homo est nomē sub
stantiuũ. ⁊ tamē non supponit cum ponatur materia
liter. Dicendũ ꝙ suppositio non est passio termini
substantiui qualitercũꝗ accepti. sed est passio termi
ni substantiui proprie accepti. qui termin⁹ substanti/
uus est significans. ⁊ ille est vere substãtiuus. in signũ
cuius significatio diffinitur ante suppositionē. sic aũt
non est in dicto termino cum ponatur materialit̄.

Pro quo notandũ ꝙ terminus accipitur materia/
liter quattuor modis. scꝫ pro se tm̄. pro sibi simili tm̄.
pro se ⁊ sibi simili simul. ⁊ pro suo cōdeclinio. Exem/
plũ primi. vt homo ē dictio dissyllaba. ibi em̄ homo
accipitur pro se s̄m ꝙ ibi ponitur. Exemplũ secũdi.
vt magistri est genitiui casus. ibi em̄ magistri accipi/
tur pro sibi simili in alia orōne ⁊ non pro se. sicut etiã
in ista orōne magister est generis masculini. Exem/
plũ tercij. vt scamnũ est generꝫ neutri. ibi em̄ scamnũ
capitur p se ⁊ sibi simili. Exemplũ quarti. vt animal
predicatur de homine. ibi homine ponitur pro homo
quod est suum condeclinũ. quia animal non p̄dica/
tur de illo ablatiuo homine. sed de illo ntō homo.

Differunt autē suppositio ⁊ significatio:
quia significatio fit per impositionē vocis
ad significandũ rem. sed suppositio est acce
ptio termini iam significantis rem pro ali/
quo: vt cum dicitur homo currit. iste termi
nus homo tenetur stare pro sorte platone ⁊
sic de alijs: Unde significatio prior est sup/
positione. ⁊ in hoc differũt. quia significa
tio est vocis. suppositio vero est termini iã
compositi ex voce ⁊ significatiōe: ergo sup
ponere ⁊ significare non sunt idem. sed dif
ferunt per locum a cōiugatis: Item signifi
catio est signi ad signatum. suppositio vero
est supponētis ad suppositum: ergo suppo
sitio non est significatio

Hic petrus hys. ponit differentiã suppōnis ⁊ sig/
nificationis. ⁊ hoc ideo quia ambo formaliter conue
niunt termino supponēti. ne ergo videant̄ omnino eē
idem ponit drãm eoꝝ dicens. ꝙ significatio est alte/
ra pars termini respiciēs vocem que ad significandũ
imponitur tanꝗ̄ ppriam materiam. sed suppositio ē
proprietas cōsequens ⁊ p̄supponens essentialē cōpo/
sitionē ex voce ⁊ significatione. Ex quo patet. ꝙ termi
ni non significatiui non supponũt. ⁊ sic s̄m intentionē
petri hyspani nulla est suppositio pure materialis eo
ꝙ illa non p̄supponit significationē. sꝫ est immediata
proprietas vocis.

Querit̄ Quot sunt differentie inter sup
positionē ⁊ significationē Di/
cendum ꝙ sunt tres s̄m ꝙ res ar
tificialiter facte triplicit̄ differunt. scꝫ ex parte cause
efficientis. materialis. ⁊ finalis. Similit̄ est locus a
coniugatis. per quē eorum manifestatur differentia.
Prima differentia sumitur ex parte cause efficientis
quia significatio fit per impositionē vocis ad signi/
ficandũ rem. sed suppositio fit per hoc ꝙ termin⁹ iaꝫ
significans accipitur pro aliquo. Secunda differen/
tia sumitur ex parte subiecti siue materie circa quã. ⁊
est ista. q̄a significatio est vocis sicut subiecti. sed sup
positio est termini iam significantis compositi ex vo/
ce ⁊ significatione sicut subiecti. Tercia differẽtia su/
mitur ex parte cause finalis per eoꝝ obiecta. id est ex
parte relatiōis termini siue ex parte respectus. quia
significatio dicit relationē ad significatum. sed sup/
positio dicit relationē ad suppositum. ⁊ ideo q₂ am/
bo sunt relatiua. sic significatio ⁊ suppositio differunt
penes terminos. sicut pater refertur ad filium. ⁊ dñs
refertur ad seruum. ergo pater ⁊ dominus differunt.
Sed locus a cōiugatis est. significare ⁊ supponere dif
ferunt. ergo significatio ⁊ suppositio differunt. Item
suppositio ⁊ significatio possunt etiã differre forma/
liter penes diffinitiōes eaꝝ. quia habēt diuersas dif
finitiones. vt patuit. et ob id hic non ponit drãm ex p
te cause formalis. cum tñ illa sit potissima

Ar Prima ⁊ secunda differentie coincidũt. ergo
non sunt tres differentie Antecedēs pbatur. q₂
in vtraꝗ differẽtia significatio cōparatur ad
vocem. suppositio autē ad terminũ Dicendũ ꝙ sig
nificatio cōparatur ad vocem. ⁊ suppositio ad termi/
nũ duplicit̄. vno modo sicut ad causam ex qua oriun
tur. ⁊ sic sumit̄ ex eis prima differentia. ⁊ ex illa differē
tia accipiũtur vox ⁊ termin⁹ significãs put sunt cau
se materiales suppōnis ⁊ significatiōis. Alio vero mo
do cōparantur ad ipsa per modum subiectoꝝ. ⁊ sic su
mitur secunda differentia. quia vox est subiectũ signi
ficationis. ⁊ termin⁹ significãs est subiectũ suppōnis.

Ar Suppositũ est significatũ. ḡ suppositio est sig
nificatio. Tenet ꝯña per locum ꝯiugatis
Dōm est ꝙ hic nō arguit̄ per locum a cōiu/
gatis. quia deberet argui in predicatis essentialibꝫ.
Uel dicendũ ad antecedēs. ꝙ non sunt idem ꝯuer/
tibiliter. sed hñt se sicut magis cōmune ⁊ minus cōe.
q₂ omne suppositũ est aliquo mō significatũ. vel pri/
mariũ vel secundariũ. sed non ecōtra

Ar Si terminus significans esset subiectum sup
positionis seq̄retur ꝙ adiectiua supponerent.
Sequela pbatur. q₂ sunt termini significãtes

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-222/0292
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG